

7. Schuimquote

mei 2007 - III

Ook onzin dient bewezen te worden. En dat gebeurt. De aapjes van het nieuwe zorgstelsel kruipen uit de mouw, ook bij een hoog eigen risico en vrije artsenkeuze. Ik ben vorig jaar niet naar een dokter geweest, maar ik krijg wel een overzicht bestaande uit 12 kostenposten, waaruit onder andere blijkt dat ik in de periode van 1 oktober 2006 tot 1 oktober van datzelfde jaar een verrichting van 7 eurocent heb ondergaan, en dat er in diezelfde toch wel zeer korte periode ook nog bedragen ter waarde van 10 cent, 13 cent en 21 cent zijn gedeclareerd. Niets is zo verleidelijk en niets is zo makkelijk als iets ingewikkeld te maken. Vooral als de computer het werk doet. Wat was het leven een paar jaar geleden dan nog simpel. En overzichtelijk! Je verzamelde de bonnetjes van dokter en apotheek en zodra je de eigen risicogrens overschreed stuurde je ze naar je verzekeraar. Die betaalde zo nodig gedurende de rest van het jaar. Er kon alleen nog gesteggeld worden over de vraag of en bepaalde behandeling wel of niet onder de polis viel, maar voor die polis had ik zelf kunnen kiezen. Nu ben ik thuis niet alleen. Wij zijn met z'n drieën en één van ons is één keer naar de dokter geweest. Daarvoor moest de rekening heen een keer gestuurd worden naar de verzekeraar. Die omweg was nodig "voor de controle" aldus de telefoniste. Afgezien van deze rekening waren er nu volgens mijn verzekeraar in totaal 39 (negenendertig) posten geboekt; verstuurd in drie enveloppen met daarop "Deze envelop bevat belangrijke informatie." Ik begin te begrijpen waarom wij zo welvarend zijn, het nieuwe systeem heeft voor veel werk en veel kosten gezorgd, en kosten voor de een zijn inkomen voor de ander. Veel van dat werk is echter tamelijk improductief. Toch telt ook improductief werk mee voor de berekening van ons totale nationale inkomen. Ook het inkomen van iemand die geen enkel nuttig werk doet, wordt meegeteld. Zelfs de man die het UWV-kantoor opblaast, draagt bij aan het inkomen van alle artsen, agenten en puinruimers die eraan verdienen. Het is met onze welvaart net als met de schuimkraag op het bier. Dat schuim is geen bier, het lijkt maar zo. Misschien kan de Nationale Rekenkamer zich er eens over buigen om van iedere regeringsmaatregel de schuimquote te berekenen, ik bedoel het percentage onzin, rompslomp en reclame die een maatregel met zich meebrengt. Daarna kunnen we een wet aannemen die onzin en rompslomp verbiedt, bij voorbeeld zodra deze onbegrijpelijk is voor iemand met alle voltooide lagere school en bij uitval van zijn pc; op straffe van ongeldigheid der factuur, loonstrook, of belastingaanslag. De reclame voor overheidsbeleid verbieden we niet; immers, het percentage dat door de overheid aan reclame voor haar eigen beleid wordt uitgegeven heeft de arrogantie van de macht meetbaar gemaakt. Dat kan beter zichtbaar blijven, als vermaan, tot het kaartenhuis is ingestort. Voor het zover is zal ik mij, mijn arts en mijn verzekeraar helaas nog het nodige werk verschaffen en daarmee bijdragen aan het nationaal inkomen; het werkverschaffingsmes snijdt aan vele kanten. Ik ben namelijk ziek, een flink ook, de verschijnselen zijn: misselijkheid met een kracht van 7,8 op de schaal van kots, toenemende allergie voor bedilzuchtig spinrag, en iets dat een peperduur onderzoek belooft: een onverklaarbare reflex in mijn rechterbeen, maar dat vermoedde de lezer al.

Uw columnist, V.L.